Вони встають живими у словах:
"Смієшся ти, а я ридаю, друже".
Як ти у них, ніхто, вкраїнська душе,
Так не сміявсь, не плакав у віках!

З того плачу котився небом жах,
Того сміху і пекло не заглуше…
Їх два було, чиє ширяння — дуже,
Чиє крило — напруга і розмах.

Та рід й земля, що праведно-суворі,
Лиш одного взяли у вартові:
Нехай згучить в чужинному соборі:

"Не мертві будьте, душі, а живі", —
Нам із-над круч рокоче, "Заповіте",
Твоє "вставайте, кайдани порвіте!".

Прага, 1938